

Trusting Our Father

By Elder David P. Homer
Of the Seventy

Paļaušanās uz mūsu Tēvu

Elders Deivids P. Homērs
no Septiņdesmitajiem

October 2024 general conference

*God trusts us to make many important decisions,
and in all matters He asks us to trust Him.*

*Dievs mums uztic daudzus svarīgus lēmumus,
un visos jautājumos Viņš aicina mūs uzticēties
Viņam.*

On June 1, 1843, Addison Pratt left Nauvoo, Illinois, to preach the gospel in the Hawaiian Islands, leaving his wife, Louisa Barnes Pratt, to care for their young family.

In Nauvoo, as persecutions intensified, forcing the Saints to leave, and later at Winter Quarters as they prepared to migrate to the Salt Lake Valley, Louisa faced the decision of whether to make the journey. It would have been easier to stay and to wait for Addison to return than to travel alone.

On both occasions, she sought guidance from the prophet, Brigham Young, who encouraged her to go. Despite the great difficulty and her personal reluctance, she successfully made the journey each time.

Initially, Louisa found little joy in traveling. However, she soon began to welcome the green prairie grass, colorful wildflowers, and patches of ground along the riverbanks. “The gloom on my mind wore gradually away,” she recorded, “and there was not a more mirthful woman in the whole company.”

Louisa's story has deeply inspired me. I admire her willingness to set aside her personal preferences, her ability to trust God, and how exercising her faith helped her to see the situation differently.

She has reminded me that we have a loving Father in Heaven, who cares for us wherever we are, and that we can trust Him more than anyone or anything else.

1843. gada 1. jūnijā Edisons Prets pameta Navū Ilinoisas štatā, lai sludinātu evaņģēliju Havaju salās, atstājot sievas Luīzes Bārnsas Pretas ziņā rūpes par viņu jauno ģimeni.

Navū, kad vajāšanas pastiprinājās, piespiedot svētos doties prom, un vēlāk Ziemas mītnē, kad viņi gatavojās pārcelties uz Soltleikas ieleju, Luīzei bija jāpieņem lēmums par to, vai doties ceļā. Vieglāk būtu bijis palikt un gaidīt Edisona atgriešanos, nekā doties ceļā vienatnē.

Abās reizēs viņa vērsās pēc padoma pie pravieša Brigama Janga, kurš viņu mudināja doties ceļā. Neraugoties uz lielajām grūtībām un personīgo nevēlēšanos, viņa katru reizi veiksmīgi veica ceļojumu.

Sākotnēji Luīzei ceļošana sagādāja maz prieka. Tomēr drīz vien viņa sāka priecāties par zaļo prēriju zāli, krāsainajām savvaļas puķēm un upju krastmalām. „Drūmums, kas bija pārņēmis manu prātu, pamazām izzuda,” viņa rakstīja, „un visā grupā nebija nevienas liksmākas sievietes.”

Luīzes stāsts ir mani dziļi iedvesmojis. Es apbrīnoju viņas gatavību nolikt malā savas personīgās vēlmes, viņas spēju uzticēties Dievam un to, kā viņas ticība palīdzēja viņai uz šo situāciju paraudzīties citādi.

Viņa man ir atgādinājusi, ka mums ir mīlošs Tēvs Debesīs, kurš rūpējas par mums, lai kur mēs atrastos, un ka mēs varam uzticēties Viņam vairāk nekā jebkam citam.

The Source of Truth

God trusts us to make many important decisions, and in all matters He asks us to trust Him. This is especially difficult when our judgment or public opinion differs from His will for His children.

Some suggest that we should redraw the lines between what is right and what is wrong because they say that truth is relative, reality is self-defined, or God is so generous that He does not actually care about what we do.

As we seek to understand and accept God's will, it is helpful to remember that the boundaries between right and wrong are not for us to define. God has established these boundaries Himself, based on eternal truths for our benefit and blessing.

The desire to change God's eternal truth has a long history. It started before the world began, when Satan rebelled against God's plan, seeking selfishly to destroy human agency. Following this pattern, people like Sherem, Nehor, and Korihor have argued that faith is foolish, revelation is irrelevant, and whatever we want to do is right. Sadly, so very often these deviations from God's truth have led to great sorrow.

While some things may depend on context, not everything does. President Russell M. Nelson has consistently taught that God's saving truths are absolute, independent, and defined by God Himself.

Our Choice

Whom we choose to trust is one of life's important decisions. King Benjamin instructed his people, "Believe in God; believe that he is ... ; believe that he has all wisdom ... ; believe that man doth not comprehend all the things which the Lord can comprehend."

Fortunately, we have the scriptures and guidance from living prophets to help us understand God's truth. If clarification beyond what we have is needed, God provides it through His prophets. And He will respond to our sincere prayers through the Holy Ghost as we seek to understand truths we do not yet fully appreciate.

Elder Neil L. Andersen once taught that we should not be surprised "if at times [our] personal views are not initially in harmony with the teachings of the Lord's prophet. These are

Patiesības avots

Dievs mums uztic daudzus svarīgus lēmumus, un visos jautājumos Viņš aicina mūs uzticēties Viņam. Tas ir īpaši grūti, ja mūsu spriedums vai sabiedrības viedoklis atšķiras no Viņa gribas Saviem bērniem.

Daži ierosina, ka mums vajadzētu no jauna novilkt robežu starp to, kas ir pareizi un kas ir nepareizi, jo, viņuprāt, patiesība ir relatīva, realitāte ir pašdefinēta, vai arī Dievs ir tik dāsns, ka Viņam patiesībā nerūp tas, ko mēs darām.

Cenšoties saprast un pieņemt Dieva gribu, ir lietderīgi atcerēties, ka robežas starp pareizo un nepareizo mums nav jādefinē. Dievs pats ir noteicis šīs robežas, balstoties uz mūžīgajām patiesībām mūsu labumam un svētībai.

Vēlmei mainīt Dieva mūžīgo patiesību ir sena vēsture. Tā aizsākās vēl pirms pasaules iesākuma, kad Sātans sacēlās pret Dieva ieceri, savtīgi cenšoties iznīcināt cilvēka rīcības brīvību. Sekojot šim paraugam, tādi cilvēki kā Šerems, Nehors un Korihors ir apgalvojuši, ka ticība ir muļķība, atklāsmei nav nozīmes un ka viss, ko mēs vēlamies darīt, ir pareizi. Diemžēl ļoti bieži šīs novirzes no Dieva patiesības ir novedušas pie lielām bēdām.

Lai gan daži aspekti var būt atkarīgi no konteksta, tomēr ne visi. Prezidents Rasels M. Nelsons ir pastāvīgi mācījis, ka Dieva glābšanas patiesības ir absolūtas, neatkarīgas un tās ir noteicis pats Dievs.

Mūsu izvēle

Tas, kam mēs izvēlamies uzticēties, ir viens no svarīgākajiem dzīves lēmumiem. Kēniņš Benjamins pamācīja savus ļaudis: „Ticiet Dievam; ticiet, ka viņš ir ...; ticiet, ka Viņam ir visa gudriba ...; ticiet, ka cilvēks nesaprot visu to, ko Tas Kungs var saprast.”

Par laimi, mums ir Svētie Raksti un mūsdienų praviešu norādījumi, kas mums palīdz saprast Dieva patiesību. Ja ir vajadzīgs kāds skaidrojums, kas pārsniedz to, kas mums ir dots, Dievs to sniedz caur Saviem praviešiem. Un Viņš atbildēs uz mūsu patiesajām lūgšanām ar Svēto Garu, ja mēs centīsimies izprast patiesības, kuras mēs vēl pilnībā neizprotam.

Elders Nils L. Andersens reiz mācīja, ka mums nevajadzētu būt pārsteigtiem, „ja laiku pa laiku [mūsu] personīgie uzskati sākotnēji nesaskanēs ar Tā Kunga pravieša mācībām. Tie

moments of learning,” he said, “of humility, when we go to our knees in prayer. We walk forward in faith, trusting in God, knowing that with time we will receive more spiritual clarity from our Heavenly Father.”

At all times, it is helpful to remember Alma’s teaching that God gives His word according to the attention and effort we devote to it. If we heed God’s word, we will receive more; if we ignore His counsel, we will receive less and less until we have none. This loss of knowledge does not mean that the truth was wrong; rather, it shows that we have lost the capacity to understand it.

Look to the Savior

In Capernaum, the Savior taught about His identity and mission. Many found His words difficult to hear, leading them to turn their backs and “[walk] no more with him.”

Why did they walk away?

Because they did not like what He said. So, trusting their own judgment, they walked away, denying themselves blessings that would have come had they stayed.

It is easy for our pride to come between us and eternal truth. When we don’t understand, we can pause, let our feelings settle, and then choose how to respond. The Savior urged us to “look unto [Him] in every thought; doubt not, fear not.” When we focus on the Savior, our faith can start to overcome our concerns.

As President Dieter F. Uchtdorf encouraged us to do: “Please, first doubt your doubts before you doubt your faith. We must never allow doubt to hold us prisoner and keep us from the divine love, peace, and gifts that come through faith in the Lord Jesus Christ.”

Blessings Come to Those Who Stay

As the disciples walked away from the Savior that day, He then asked the Twelve, “Will ye also go away?”

Peter answered:

“Lord, to whom shall we go? thou hast the words of eternal life.

“And we believe and are sure that thou art that Christ, the Son of the living God.”

Now, the Apostles lived in the same world, and they faced the same social pressures as the disciples who walked away. However, in this

ir mācību,” viņš teica, „un pazemības pilni brīži, kad mēs metamies ceļos lūgšanā. Mēs dodamies uz priekšu ticībā, paļaujoties uz Dievu un zinot, ka ar laiku saņemsim no sava Debesu Tēva lielāku garīgo skaidrību.”

Vienmēr ir noderīgi atcerēties Almas mācību, ka Dievs dod Savu vārdu atbilstoši tam, cik daudz uzmanības un pūļu mēs tam veltām. Ja mēs uzklausīsim Dieva vārdu, mēs saņemsim vairāk; ja mēs ignorēsim Viņa padomu, mēs saņemsim arvien mazāk un mazāk, līdz mums nebūs nekā. Šāds zināšanu zudums nenozīmē, ka patiesība bija nepareiza; drīzāk, tas liecina, ka mēs esam zaudējuši spēju to saprast.

Raugieties uz Glābēju

Kapernaumā Glābējs mācīja par Savu identitāti un misiju. Daudziem bija grūti klausīties Viņa vārdos, kas viņiem lika uzgriezt muguru un „vairs [nestaigāt] Viņam līdzi”.

Kāpēc viņi aizgāja?

Tāpēc, ka viņiem nepatika tas, ko Viņš teica. Tādēļ, paļaujoties uz savu spriedumu, viņi devās prom, liedzot sev svētības, kas būtu iegūtas, ja viņi paliktu.

Starp mums un mūžīgo patiesību viegli var nostāties mūsu lepnība. Kad mēs kaut ko nesaņemam, mēs varam ieturēt pauzi, ļaut sev nomierināties un tad izvēlēties, kā reaģēt. Glābējs mūs ir mudinājis vērsties pie Viņa katrā domā, nešaubīties un nebaidīties. Ja mēs koncentrējamies uz Glābēju, mūsu ticība var sākt gaisināt mūsu bažas.

Prezidents Dīters F. Uhtdorfs mūs mudināja šādi rīkoties: „Lūdzu, vispirms apšaubiet savas šaubas, pirms jūs šaubāties par savu ticību. Mēs nedrīkstam nonākt šaubu gūstā, kas mūs attur no dievišķās mīlestības, miera un dāvanām, kas tiek iegūtas caur ticību Tam Kungam Jēzum Kristum.”

Svētības saņem tie, kas paliek

Kad tajā dienā mācekļi aizgāja prom no Glābēja, Viņš jautāja Divpadsmit apustuļiem: „Vai arī jūs gribat aiziet?”

Pēteris atbildēja:

„Kungs, pie kā mēs iesim? Tev ir mūžīgās dzīvības vārdi,

un mēs esam ticējuši un atzinuši, ka Tu esi Dieva Svētais.”

Apustuļi dzīvoja tajā pašā pasaulē un saskārās ar tādu pašu sociālo spiedienu, kā tie mācekļi, kuri aizgāja. Tomēr tajā brīdī viņi izvēlējās par

moment, they chose their faith and trusted God, thus preserving blessings God gives to those who stay.

Perhaps you, like me, sometimes find yourself on both sides of this decision. When we find it difficult to understand or embrace God's will, it is comforting to remember that He loves us as we are, wherever we are. And He has something better for us. If we reach out to Him, He will assist us.

While reaching out to Him can be difficult, just as the father who sought healing for his son was told by the Savior, "All things are possible to him that believeth." In our moments of struggle, we too can cry out, "Help thou [my] unbelief."

Submitting Our Will to His

Elder Neal A. Maxwell once taught that "the submission of one's will is really the only uniquely personal thing we have to place on God's altar." No wonder King Benjamin was so eager that his people become "as a child, submissive, meek, humble, patient, full of love, willing to submit to all things which the Lord seeth fit to inflict upon him, even as a child doth submit to his father."

As always, the Savior set the perfect example for us. With a heavy heart, and knowing the painful work He had to do, He submitted to His Father's will, fulfilling His messianic mission and opening the promise of eternity to you and me.

The choice to submit our will to God's is an act of faith that lies at the heart of our discipleship. In making that choice, we discover that our agency is not diminished; rather, it is magnified and rewarded by the presence of the Holy Ghost, who brings purpose, joy, peace, and hope we can find nowhere else.

Several months ago, a stake president and I visited a sister in his stake and her young adult son. After years away from the Church, wandering difficult and unfriendly paths, she had returned. During our visit, we asked her why she had come back.

"I had made a mess of my life," she said, "and I knew where I needed to be."

I then asked her what she had learned in her journey.

With some emotion, she shared that she had learned that she needed to attend church long enough to break the habit of not coming and that

labu savai ticībai un paļāvās uz Dievu, tādējādi saglabājot svētības, ko Dievs dāvā tiem, kas paliek.

Jūs, iespējams, tāpat kā es, dažkārt esat šāda lēmuma priekšā. Kad mums ir grūti izprast vai pieņemt Dieva gribu, ir mierinoši atcerēties, ka Viņš mūs mīl tādos, kādi esam, lai kur mēs atrastos. Un Viņš mums ir paredzējis ko labāku. Ja mēs vērsīsimies pie Viņa, tad Viņš mums palīdzēs.

Lai gan vērsties pie Viņa var būt grūti, tomēr gluži tāpat kā Glābējs teica kādam tēvam, kurš meklēja dziedināšanu savam dēlam: „Tas visu spēj, kas tic.” Mūsu cīņas brīžos arī mēs varam izsaukties: „Palīdzi [manai] neticībai.”

Savas gribas pakļaušana Viņējam

Elders Nils A. Maksvēls reiz mācīja, ka „savas gribas pakļaušana patiesībā ir vienīgā unikāli personīgā lieta, kas mums ir jāuzliek uz Dieva altāra”. Nav brīnums, ka ķēniņš Benjamins tik dedzīgi vēlējās, lai viņa tauta kļūtu „kā bērns — pakļāvīga, lēnprātīga, pazemīga, pacietīga, pilna mīlestības, vēlēdamās pakļauties visam, ko Tas Kungs uzskatīs par vajadzīgu [tai] uzlikt, patiesi kā bērns pakļaujas savam tēvam”.

Kā vienmēr Glābējs mums ir parādījis pilnīgu piemēru. Ar smagu sirdi un apzinoties sāpīgo darbu, kas Viņam bija jāpaveic, Viņš pakļāvās Sava Tēva gribai, piepildot Savu mesianisko misiju un atklājot mūžības apsolījumu jums un man.

Izvēle — pakļaut savu gribu Dieva gribai — ir ticības rīcība, kas ir mūsu mācekļības pamatā. Izdarot šo izvēli, mēs atklājam, ka mūsu rīcības brīvība nemazinās; drīzāk, to vairo un atalgo Svētā Gara klātbūtne, kas sniedz mums mērķi, prieku, mieru un cerību, ko mēs nevaram rast nekur citur.

Pirms vairākiem mēnešiem mēs ar staba prezidentu apmeklējām kādu māsu viņa stabā un viņas pilngadīgo dēlu. Pēc gadiem ilgas prombūtnes no Baznīcas, kļīstot pa grūtiem un nedraudzīgiem ceļiem, viņa bija atgriezusies. Mūsu ciemošanās laikā mēs viņai pajautājām, kāpēc viņa ir atgriezusies.

„Es biju sabojājusi savu dzīvi,” viņa teica, „un es atskārtu, kur man ir jābūt.”

Tad es viņai pajautāju, ko viņa ir iemācījusies sava ceļojuma laikā.

Ar zināmām emocijām viņa pastāstīja, ka ir sapratusi, ka viņai ir jāapmeklē baznīca pietiekami ilgi, lai atmestu paradumu to neapmeklēt,

she needed to stay until it was where she wanted to be. Her return was not easy, but as she exercised faith in the Father's plan, she felt the Spirit return.

And then she added, "I have learned for myself that God is good and that His ways are better than mine."

I bear witness of God, our Eternal Father, who loves us; of His Son, Jesus Christ, who saved us. They know our hurts and challenges. They will never forsake us and know perfectly how to succor us. We can be of good cheer as we trust Them more than anyone or anything else. In the sacred name of Jesus Christ, amen.

un ka viņai ir jāpaliek tajā tik ilgi, kamēr viņa vēlēšies tajā būt. Viņas atgriešanās nebija viegla, taču, izrādot ticību Tēva iecerei, viņa sajuta, ka Gars atgriežas.

Un tad viņa piebilda: „Es pati esmu sapratusi, ka Dievs ir labs un ka Viņa ceļi ir labāki par manējiem.”

Es liecinu par Dievu, mūsu Mūžīgo Tēvu, kurš mūs mīl; par Viņa Dēlu, Jēzu Kristu, kurš mūs izglāba. Viņi zina mūsu sāpes un izaicinājumus. Viņi nekad mūs nepametīs un pilnīgi zina, kā mums palīdzēt. Mēs varam turēt drošu prātu, uzticoties Viņiem vairāk nekā jebkuram vai jebkam citam. Jēzus Kristus svētajā Vārdā, āmen.